

Arrest

nr. 198 036 van 16 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. MOHAMMAD
Franklin Rooseveltlaan 70
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Kunj Alizai, Upper Kurram, Kurram Agency, Pakistan. U zou tot de Turi-stam behoren en een sjiïet zijn. Vanaf 2007 braken allerlei onlusten uit in uw regio. Er werd veel gevochten tussen soennieten en sjiïeten. Later zou ook de Taliban betrokken zijn in het conflict. U zou zelf ook deelgenomen hebben aan de verdediging van jullie regio. Tijdens een van uw bewakingsopdrachten zou u een man genaamd A. betrappt hebben op het plaatsen van een bom. U zou dit gerapporteerd hebben aan uw dorpsoverste.

De man in kwestie zou dit in opdracht van de Taliban gedaan hebben en hierop verbannen zijn uit het dorp. Zelf zou u nadien bedreigd zijn en op aanraden van uw vader begin maart 2015 Pakistan verlaten hebben. Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland zou u naar België gereisd zijn waar u op 28 mei 2015 aankwam. U diende op 29 mei 2015 een asielaanvraag in en verklaarde daarbij geboren te zijn op 10 juli 1997, waardoor u minderjarig zou zijn. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: kopies van de identiteitskaarten van uw ouders en grootmoeder, kopie van uw geboorteakte, uw 'domicile certificate', een schoolcertificaat, een brief van Anjuman-e-Hussania, tien foto's, drie enveloppen, kopie van een vertaling van uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), kopie van een mail van uw advocaat in verband met uw leeftijdsonderzoek en de notities van uw advocaat van een consultatie.

Op 6 juni 2016 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U slaagde er niet in uw identiteit en bijhorende leeftijd aannemelijk te maken en bovendien kon om verschillende redenen immers geen geloof worden gehecht aan uw bewering onafgebroken te hebben verbleven in uw regio van herkomst, zijnde Kurram Agency. Ook uw relaas bleek niet aannemelijk.

U tekende beroep aan tegen deze beslissing en voegde in het kader van deze procedure nog een foto toe. Op 14 november 2016 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bovenstaande beslissing per arrest 177702. U werd op 19 januari 2017 opnieuw gehoord op het CGVS. U verwees hierbij naar bovenstaande verklaringen. U legde geen nieuwe documenten neer, al voegde u nadien nog dezelfde toe die u neerlegde tijdens de beroepsprocedure.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er dient immers vastgesteld te worden dat u niet de waarheid verteld heeft, over waar u voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde ononderbroken verblijf in Kurram Agency, FATA te Pakistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen of de plaatsen waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook rechtstreeks afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Het CGVS betwist niet dat u oorspronkelijk afkomstig bent uit Kurram Agency, FATA, noch dat u daar geboren en getogen bent. Echter, u bent er doorheen uw asielprocedure niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u, zoals u beweert, tot 2015 onafgebroken in Kunj Alizai, Kurram Agency, FATA verbleven heeft. Er dient daarentegen vastgesteld te worden dat u uw geboorteregio reeds langer verlaten heeft dan u beweert, en wel om volgende redenen.

Ten eerste bestaan er ernstige twijfels over uw opgegeven identiteit en daaraan verbonden leeftijd. U gaf tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. U verklaarde immers dat u geboren werd op 10 juli 1997 (Fiche Niet-begeleide minderjarige & Verklaring DVZ, d.d. 29 juli 2015, p. 4, Vraag 4.). Nadien werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde.

Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 11 juni 2015, een twaalfal dagen na uw asielaanvraag, reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij **22,5** jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar een goede schatting is.

Hoewel u deze beslissing reeds in juni 2015 ontving, deed u nooit enige moeite om uw bewering minderjarig te zijn te staven. Pas tijdens uw gehoor ten aanzien van het CGVS dd. 23 februari 2016 legde u documenten voor die volgens u uw leeftijd zouden bewijzen, een opvallend gebrek aan initiatief.

Hoe dan ook kan u met deze 'bewijzen' helemaal niet aantonen bij aankomst effectief minderjarig geweest te zijn, wel integendeel.

Zo legde u vooreerst een print van een email van uw advocaat neer. U gaf immers aan dat u een tweede leeftijdsonderzoek heeft aangevraagd omdat u niet akkoord was met het resultaat van het eerste onderzoek. Echter, ook door dit onderzoek wordt klaarblijkelijk bevestigd dat u d.d. februari 2016 **minstens** 19 jaar oud zou zijn. Dit maakt dan ook dat zowel uw verklaring Pakistan verlaten te hebben als uw bewering in België te zijn aangekomen wanneer u nog minderjarig was, volstrekt ongeloofwaardig zijn. U verliet immers minder dan een jaar voordien Pakistan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat deze door u aangevraagde tegenexpertise geen melding maakt van een eventuele bovengrens, doch enkel met zekerheid lijkt aan te geven dat u **minstens** ouder bent dan 19 jaar.

In ieder geval is het bijzonder opvallend dat u ten aanzien van de Belgische asieldiensten plots zou beweren minderjarig te zijn. Zo gaf u zelf aan dat, wanneer uw vingerafdrukken werden afgenomen in Hongarije, u gewoon verklaarde 20 jaar oud te zijn. U beweerde immers dat u telkens "gewoon zei dat u negentien of twintig jaar oud was aangezien u geen gewoonte hebt van verjaardagen". U zou pas nadien uw echte geboortedatum te weten komen (CGVS1, p. 3). Het is evenwel weinig aannemelijk dat u gedurende uw ganse jeugd niet eens zou geweten hebben in welk jaar u werd geboren. Het schoolattest waar u naar verwees, dat overigens geenszins kan gelden ter staving van uw identiteit gezien het weinig officiële karakter ervan, zou reeds sedert 2012 in uw bezit geweest zijn. Dat u dit nooit gelezen zou hebben, ondermijnt ten eerste uw eigen geloofwaardigheid en ten tweede evenzeer de authenticiteit van het door u neergelegde attest. Hoe dan ook, waar u de opgegeven leeftijd in Hongarije, zijnde negentien of twintig jaar, vandaan zou halen, is onduidelijk en doet vermoeden dat dit eerder uw ware leeftijd zou kunnen zijn. **Het lijkt er dan ook sterk op dat u de Belgische asieldiensten trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent.**

Een reden hiervoor zou kunnen zijn dat u uw identiteitskaart die uitgevaardigd wordt wanneer u 18 bent achter wil houden daar hier een andere recente verblijfsplaats op staat dan Kurram Agency. U gaf immers uitdrukkelijk te kennen dat u niet over een Pakistaanse identiteitskaart beschikt omdat u bij uw vertrek nog geen 18 jaar oud was (CGVS1, p.4). Hieraan kan zoals uiteengezet echter totaal geen geloof gehecht worden. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U heeft niet voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Ten tweede legde u geen enkel origineel en geloofwaardig stuk neer ter staving van uw identiteit en uw beweerde minderjarigheid. Naast uw schoolattest, waar gezien het bedrieglijke karakter van de daarop vermelde leeftijd geen rekening mee kan worden gehouden, legde u eveneens een Pakistaanse geboorteakte voor. Echter wordt ook de authenticiteit van deze geboorteakte ernstig ondermijnd omwille van volgende redenen. Zo dient te worden vastgesteld dat dit deze geboorteakte pas zeer recent en na uw vertrek uit Pakistan werd opgesteld, namelijk op 3 november 2015. De indruk wordt dan ook gewekt dat dit voornamelijk voor uw asielaanvraag werd aangemaakt en uw geboorteakte bijgevolg wordt voorzien van een stevig gesolliciteerd karakter. Bovendien blijkt ook uw geboorteakte vreemd genoeg te zijn opgesteld in het Engels, in een regio waar velen het Engels niet eens machtig zijn. Daarnaast blijkt ook nog eens dat uw naam anders wordt geschreven op uw geboorteakte dan de schrijfwijze die u zelf had aangegeven na aankomst in België, en ook anders dan vermeld op uw andere documenten. Uw naam wordt op uw geboorteakte immers opmerkelijk genoeg 'Mu. A.' geschreven en niet zoals u zelf liet optekenen: Mu. of Mo. Ab.. Dient nog aan te worden toegevoegd dat u bij de DVZ eigenlijk T./Tu./Tur. Mo. Ab. als volledige naam opgaf. U corrigeerde deze overigens meermaals (Verklaring DVZ, 29 juli 2015 – CGVS1, p. 7). De vaststelling dat de CNIC van uw moeder niet zou zijn ingevuld, terwijl zij nochtans wel over een identiteitskaart zou beschikken, ondermijnt finaal de authenticiteit van dit document. Tot slot blijkt uit het document dat uw geboortedatum (die niet aannemelijk is) werd bepaald op basis van uw "medical certificate". Om welk medisch certificaat het hier zou kunnen gaan, daar heeft het CGVS geen weet van temeer daar u het niet neerlegde. Uw geboorteakte, niet eens voorzien van een foto of overige biometrische gegevens, vormt dan ook logischerwijs geen doorslaggevend bewijs van uw identiteit, noch kan worden afgeleid dat dit document u zelfs aanbelangt.

Verder verwijst u naar uw domiciliëring als bewijs van uw identiteit. Dit document werd echter ook op 3 november 2015 opgesteld, hetgeen het gesolliciteerde karakter van uw documenten eens te meer onderstreept. Ook blijkt nergens uit deze domiciliëring dat T./Tu./Tur. zoals u bij de DVZ wél had laten optekenen (zie supra), deel zou uitmaken van uw volledige naam. Uit toegevoegde informatie blijkt overigens dat het verkrijgen van dergelijk attest gewoonlijk een drietal weken duurt en men er onder meer een geboorteakte, alsook kopie van een identiteitskaart of B-form moet voor voorleggen. Het feit dat uw geboorteakte en domiciliëring echter werden opgesteld op dezelfde dag, impliceert dat u nog een ander (eerder verkregen) document zoals een B-Form of een identiteitskaart achterhoudt. Het is hoe dan ook bevreemdend dat u wel een domiciliëring zou voorleggen die pas recent werd opgesteld, maar daar voorheen geen nood aan leek te hebben. Zo verklaarde u dit niet nodig te hebben gehad aangezien u in een dorp woonde en iedereen u kende (Gehoorverslag CGVS2, d.d. 19 januari 2017, p. 4). Waarom uw moeder dan wel twee identiteitskaarten zou nodig hebben gehad (CGVS1, p.12) is, gezien de jammerlijke positie van vrouwen in de Pakistaanse samenleving en in het bijzonder in uw eigen herkomstregio, dan weer merkwaardig. **Het wijst er in ieder geval op dat uw familie weldegelijk het belang van dergelijke documenten zou kunnen inschatten en sterkt dan ook het vermoeden dat ook u dergelijke documenten liever wenst achter te houden.** Tot slot wijst het CGVS op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande Pakistaanse documenten, wegens de hoge corruptiegraad, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bijgevolg hebben Pakistaanse documenten op zich reeds een geringe bewijswaarde.

Ten derde legde u geen enkel document neer dat uw verblijf doorheen de afgelopen jaren in de regio zou kunnen staven. Zo werd reeds eerder vastgesteld dat zowel uw domiciliëring als uw geboorteakte pas werden opgesteld na uw vertrek en aldus een bijzonder gesolliciteerd karakter hebben. Bovendien sprak ook de inhoud verder uw beweringen tegen, waardoor de authenticiteit van deze documenten in het gedrang kwam (zie supra). Ook het attest uitgegeven door Anjuman-e-Hussania werd pas na uw vertrek opgesteld en draagt bijgevolg een bijzonder gesolliciteerd karakter. Dat de gesolliciteerde inhoud bovendien werd opgesteld in het (gebrekkig) Engels, ondergraaft de waarde van het document alleen verder. Het enige document dat u neerlegde dat u mogelijks zou plaatsen in de regio doorheen de afgelopen jaren, uw schooldocument, kan evenmin overtuigen. Een dergelijk handgeschreven attest kan eigenlijk door eender wie, eender waar zijn opgesteld. Het ontbeert uw schooldocument, gelet op het niet-officiële karakter ervan, dan ook de nodige bewijswaarde. De vaststelling dat dit attest eveneens in het Engels werd opgesteld, in een regio waar velen het Engels niet eens machtig zouden zijn, ondergraaft verder diens authenticiteit. Dient nog aan te worden toegevoegd dat het opmerkelijk is dat u zou verklaren dat u in 2012 stopte met schoollopen daar de situatie slecht was (CGVS2, p. 5). Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat de situatie vooral sedert 2007 slechter werd. Evenzeer een indicatie dat u uw regio van herkomst wellicht langer geleden hebt verlaten dan u wenst aan te geven. Wat er ook van zij, uw schoolattest is niet eens voorzien van een foto waardoor, gezien uw afwijkende verklaringen betreffende identiteit, niet eens met zekerheid kan worden gesteld dat dit document u toebehoort. U legde verder enkele foto's neer, maar hieruit kan echter allerminst afgeleid worden waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden genomen. Ook wat betreft de foto die u later zou aanleveren waarop straatwerken zouden te zien zijn, heeft het CGVS absoluut geen zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto's zouden zijn gemaakt. Dient te worden opgemerkt dat het opvallend is dat u plots nog weinigzeggende foto's zou aanleveren, daar u eerder had aangegeven dat er geen zo'n foto's/documenten meer waren (CGVS1, p. 13). De identiteitskaarten van uw ouders en grootmoeder, doch slechts kopieën, zouden enkel hun identiteit en roots in de regio kunnen bevestigen, maar zeggen geenszins iets over uw eigen verblijfplaatsen. Bovendien wist u uw eigen identiteit niet ontegensprekelijk aan te tonen waardoor niet kan worden afgeleid dat de personen in kwestie weldegelijk uw ouders betreffen.

Ten vierde bleek uw kennis over uw herkomstregio weinig doorleefd en eerder oppervlakkig. Zo wenst het CGVS eerst en vooral op te merken dat de kennis die u lijkt te hebben van bepaalde zaken in uw beweerd geboorteland en –regio, vooral in het licht van bovenstaande vaststellingen van het CGVS evenzeer ingestudeerd kan zijn of vergaard zijn door contacten met mensen ter plaatse of op andere wijze. Het vermoeden dat het hier eerder om ingestudeerde kennis gaat, wordt overigens bevestigd door volgende vaststellingen. Zo zou u nooit Kurram Agency hebben verlaten (CGVS1, p. 10, CGVS2, p. 6), doch wist u evenwel alle agencies rondom correct op te geven en zonder problemen correct geografisch te situeren. Ook de grensovergangen met Afghanistan en de Afgaanse provincies langsheen Kurram Agency wist u probleemloos op te sommen. Verder gaf u tijdens het eerste gehoor ten aanzien van het CGVS aan, toen u werd gevraagd wanneer u het land had verlaten, u daarop geen exact antwoord kon op geven, daar u “daar niet veel belang aan hechtte”, “iemand was die heel zijn leven in het dorp had geleefd”, “veel problemen had gekend” en belangrijker, “Zelfs niet meer weet wat hij 's morgens of 's avonds heeft gegeten”(CGVS1, p. 6). Gevraagd naar incidenten, antwoordde u toen nogal vaag dat er veel incidenten waren, maar u enkel het jaar kon zeggen, niet de exacte datum (CGVS1, p. 13).

Zo kon u niet aangeven wanneer de aanvallen van de taliban plaatsvonden (CGVS1, p. 15), incidenten in de buurt dan weer bij benadering (CGVS1, p. 16). Dat uw vergaarde kennis dan ook eerder ingestudeerd lijkt, werd ook bevestigd doorheen het tweede gehoor. Zo is het bijzonder frappant dat u tijdens uw tweede gehoor plots bepaalde minder recente gebeurtenissen wel tot op de exacte datum zou kunnen plaatsen (CGVS2, p. 6, 9, 15, 18, 19). **Dat zo'n ingestudeerde kennis echter niet volledig kan zijn blijkt uit volgende vaststellingen.** U werd in het algemeen gevraagd naar recente gebeurtenissen in de regio van Kurram, waarop u spontaan twee incidenten zou aanhalen die in Peshawar en Islamabad hadden plaatsgevonden (CGVS2, p. 13). Hierop gewezen herhaalde u wederom dat Irfani werd gedood, al gebeurde dit in Islamabad. U vermeldde dat één van uw leerkrachten gedood werd in 2014, al wist u dit niet staven. U wist niet door wie hij werd gedood en bovendien sprak u uzelf ook tegen: "Het was zomer, mei of juni. Exact weet ik het niet" (CGVS2, p. 14). Tijdens het eerste gehoor had u het overigens over "Einde van de winter, april-mei" (CGVS1, p. 14). U verwees vervolgens naar een bomaanslag in Nasti Kot en kon deze opmerkelijk genoeg zeer goed plaatsen in de tijd. Over wat er exact gebeurd was, bleef u echter kort: "Er werd een bom geplant voor een auto". U beweerde overigens foutief dat er drie doden waren, waaronder de chauffeur, zijn zoon, zijn neef en veel gewonden (CGVS2, p. 15). Er waren twee doden, waaronder de chauffeur en een student. Ook verwees u naar het incident op het voetbalveld in Alizai, al sloeg u hier de bal wel compleet mis. Zo beweerde u dat dit incident in 2014 was, terwijl het eigenlijk in mei 2015 was. En dus pas na uw vertrek: toch een zeer opmerkelijke verklaring.

Verder is het bevreemdend dat u amper één militaire operatie bij naam zou kunnen noemen, maar deze reeds dateert uit 2009 (CGVS2, p. 15). U had verder geen idee wie de grote talibanleider voor Kurram Agency zou zijn. Vreemd genoeg meende u zelf dat de taliban tegenwoordig Daesh vertegenwoordigen. Wat er ook van zij, wie de leider van Daesh in de regio dan weer was, wist u evenmin. U noemde enkele sjiiitische milities en leider, maar hoe u deze milities zou herkennen kon u dan weer niet aangeven. Gevraagd om de vlag te beschrijven schoot u eveneens tekort en antwoordde u zelfs: "U kan dat niet herkennen". Nochtans gaan sjiiitische milities vaak gepaard met de nodige vlaggen en logo's. Hoe dan ook, dat u hen helemaal niet zou kunnen beschrijven is opmerkelijk (CGVS2, p. 16). U werd gevraagd naar een vluchtelingenkamp in de buurt en meende dat er zo'n kamp was. U verwees naar Hazara Camp als zijnde het enige vluchtelingenkamp dat u zou kennen. "New Durrani", niet ver van uw dorp vandaan en waar sinds 2013 nog een heleboel mensen heen vluchtten, noemde u evenwel niet. U had verder nog niet gehoord van Shabak of Gula Jan, evenwel dorpen in uw agency waar incidenten hadden plaatsgevonden. U had geen weet van een grote aanval op één van de checkpoints en leek zich geen aanval op de political agent (PA) van uw regio te herinneren. Enkel toen u zeer jong was en een PA werd gedood. Echter in 2014, en dus vlak voor uw vertrek, vond er een aanval plaats op de PA, waarbij deze slechts gewond raakte. **Dat u dan wel zijn naam zou kennen, maar geen verdere informatie onderstreept het oppervlakkige en ingestudeerde karakter van uw verklaringen.**

Ten vijfde spreekt ook uw reisweg verder uw beweringen tegen. Zo legde u vooreerst geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (CGVS2, p. 13). U had geen idee wanneer exact u Pakistan had verlaten, noch leek u te weten wanneer u in België zou zijn toegekomen (CGVS2, p. 11-13). U verklaarde anderhalve dag te hebben gewandeld doorheen Iran, maar kon uw reis niet beter beschrijven dan: "het was zeer bergachtig, er was een passage (...)". Eerder vaag. Gevraagd naar de dorpen en steden die u tijdens deze tocht zou zijn tegengekomen, moest u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS2, p. 12). U verklaarde dat uw neef een maand voor u zou zijn vertrokken (CGVS2, p. 11), al lijkt uit zijn verklaringen dan eerder af te leiden dat hij in de vierde maand van 2015 zou zijn vertrokken. En dus na u. Dat u ten slotte verklaarde dat u langs tal van Europese landen bent gepasseerd zonder klaarblijkelijk de nood te voelen spontaan in één van deze veilige landen asiel aan te vragen, ondermijnt uw vrees voor vervolging verder in belangrijke mate. Van een asielzoeker die uit vrees voor zijn leven zijn land van herkomst is ontvlucht kan echter worden verwacht dat hij onmiddellijk internationale bescherming aanvraagt in het land waar hij toevlucht zoekt.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog toe te voegen dat uit uw Facebook (FB) blijkt dat u reeds Karbala (Irak) zou bezocht hebben. Deze stad bevindt zich absoluut niet op uw reisweg en huist de Imam Hoesseinmoskee, één van de belangrijkste sjiiitische schrijnen. U ontkende dit, zonder enige verdere opheldering te bieden (CGVS2, p. 19). Dat u zelfs een lokale nieuwszender uit Lahore zou volgen, is zo mogelijk nog vreemder, vooral gezien het door u aangehouden profiel van iemand die nog nooit buiten Kurram Agency kwam.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt recent en rechtstreeks vertrokken te zijn uit Kurram Agency, FATA. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Kurram Agency, FATA kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u tot 2015 in Kurram Agency, FATA heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in toen in deze regio hebben voorgedaan.

De ongeloofwaardigheid van de door u ingeroepen asielmotieven wordt verder bevestigd door volgende vaststellingen.

Zo bleken de verklaringen die u aflegde ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dd. 30/11/2015 op enkele punten opmerkelijk verschillend van een document dat u voorlegde, alsook van uw verklaringen op het gehoor op het CGVS dd. 23/02/2016. U gaf bij aanvang van het gehoor op het CGVS aan dat enkele van uw verklaringen op de vragenlijst van het CGVS die u bij de DVZ invulde niet correct waren weergegeven door het verschillend accent van de tolk. Zo gaf u aan dat u eerder wel degelijk verklaard had dat het incident waarbij u een bommenlegger betrappt zou hebben, zich 's morgens zou hebben voorgedaan (in plaats van 's avonds zoals werd genoteerd) en de bom aan de kant van de weg (en niet in een gebouw) werd geplaatst. U weet dit aan het verschillend accent van de tolk (CGVS1, p. 3). U had echter geen uitleg voor het feit dat u van deze fouten geen melding maakte na afloop van dat gehoor. Nochtans beaamde u wel dat uw verklaringen u er na afloop werden voorgelezen, en ondertekende u deze verklaringen ter goedkeuring. U gaf daarnaast aan dat u deze fouten pas door zou hebben gehad nadat u uw verklaringen had laten vertalen (CGVS1, p. 3-4). U gaf deze fouten echter nooit door aan de Belgische asielinstanties. Het CGVS heeft dan ook zeer sterk de indruk dat u uw verklaringen bijstelde in functie van het door u verkregen document van de Anjuman-e-Hussania. In dit document worden uw vermeende problemen vermeld zoals u ze eerder ook op de CGVS Vragenlijst aangaf, zij het -opmerkelijk genoeg met deze beide verschillen. Ook dit document werd overigens, zoals eerder gesteld, pas zeer recent opgesteld, met name in januari 2016, en in het Engels, een taal die u zelf pas onderweg naar België goed zou geleerd hebben.

Verder blijken er, ondanks de vaststelling dat u uw eerdere verklaringen klaarblijkelijk goed heeft bestudeerd en recent een document heeft laten opmaken, nog verschillende inconsistenties in uw verklaringen. Zo had u op de vragenlijst van het CGVS laten optekenen dat uw vader na het incident een telefoontje van de bommenlegger, A., zou hebben gekregen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Op het gehoor op het CGVS verklaarde u dan weer plots –in lijn met wat er op het document dat u voorlegde vermeld staat- dat uw ouders (verschillende) telefoonoproepen kregen van een onbekende groep. U gaf daarnaast aan dat u niet wist om welke groep het precies ging. U vermoedde dat het de Taliban, Ansar Mujahideen of Lashkar-e-Jhangvi was, omdat u had vernomen dat A. banden met alle drie had. Het is dan ook een raadsel waarom u het eerder enkel had over "A. en zijn kompanen van de Taliban". Nergens eerder vermeldde u andere groeperingen.

Voorts is het uiterst opmerkelijk dat u plots de volledige naam van de dorpsgenoot, A., om wie het hele probleem draait, op het gehoor van het CGVS wel bleek te kennen. U gaf nu aan dat hij A. H. heet (CGVS1, p.19). Op de vragenlijst van het CGVS had u echter nog laten optekenen dat u zijn achternaam niet kende (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Uw uitleg daarvoor, dat u zijn volledige naam (eerder) niet kende en u bij uw vorige interview slechts was gevraagd naar zijn stam (CGVS1, p.20), overtuigt allerminst. Ook in het document dat u voorlegde van de Anjuman-e-Hussania staat nergens deze volledige naam vermeld (terwijl dat voor de andere namen wel degelijk het geval is).

Verder vergistte u zich tijdens het gehoor op het CGVS ook éénmaal op flagrante wijze in uw chronologie van de beweemde feiten. Zo liet u zich ontvallen dat eerst (uw vriend) Ashiq werd vermoord, dat u nadien een bedreiging hebt gekregen en uw vader daarop beslist zou hebben om u naar hier te sturen (CGVS1, p. 15). Zowel op de vragenlijst van het CGVS, alsook elders tijdens hetzelfde gehoor op het CGVS en ook in het document dat u voorlegde, wordt de moord op Ashiq echter na uw vertrek geplaatst.

Dat u over dergelijke belangrijke elementen in uw relaas dermate uiteenlopende verklaringen aflegde, maakt dan ook dat er aan uw relaas geen geloof meer kan worden gehecht.

Voorts is het ook uiterst opmerkelijk dat u pas tijdens het gehoor op het CGVS uitdrukkelijk vermeldde dat u ingeschakeld werd in de bewaking van jullie regio, en dat volgens uw verklaringen al sinds 2012. Op de vragenlijst van het CGVS vermeldde u dit niet. U gaf er wel aan dat dergelijke bewaking gebruikelijk is in uw regio en gaf ook aan dat u de bommenlegger betrappt zou hebben. Nergens gaf u er aan dat u zelf effectief deelnam aan dergelijke bewakingsopdrachten, noch dat het tijdens één van die bewakingsopdrachten was dat dit incident zich zou hebben voorgedaan (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Daarnaast waren uw verklaringen over deze activiteiten bijzonder vaag. U kwam niet verder dan de zaken die in het document vermeld staan, met name dat de bewaking in twee shifts verliep. U werd meermaals gevraagd uw eigen activiteiten te beschrijven, maar kon deze niet toelichten. U gaf aan betrokken geweest te zijn in de verdediging tegen aanvallen van de taliban, in 2014. U werd gevraagd deze verder te duiden, maar ging dan over naar de feiten die u ertoe zouden gebracht hebben Pakistan te ontvluchten, in 2015. Ook over de andere activiteiten, de bewaking die u zou gedaan hebben, kon u zo goed als niets vertellen. U vermeldde enkel de zaken die opgetekend staan in het document dat u voorlegde en sprak daarnaast in zeer algemene termen (zoals bvb dat de Taliban jullie agressief aanviel en jullie daarop terug schoten) (CGVS1, p. 9, 14-15).

Van iemand die dergelijke memorabele momenten beweert te hebben meegemaakt in zijn regio van herkomst, die er uiteindelijk mede toe zouden hebben geleid dat hij zijn land diende te ontvluchten, mag echter verwacht worden dat hij daar doorleefder over kan vertellen. Eveneens opmerkelijk in dit verband is dat u de aanvallen (van de taliban) waarbij u zelf betrokken beweerde geweest te zijn, nauwelijks in de tijd kon plaatsen. U kon deze niet preciezer duiden dan 2014. Dat u een aanslag in een naburig dorp, waar u geen aandeel in had, dan weer wel kon plaatsen in november 2014, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien liet u ook optekenen dat dergelijke deelname aan de verdediging van uw regio verplicht is. Er dient echter gewezen te worden op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat er in Kurram Agency geen sprake is van gedwongen rekrutering door sjiieten en sjiiitische organisaties. Dat het document dat u neerlegde dan ook wel melding maakt van een 'plicht', ondermijnt verder de waarde van dit document.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden reeds hierboven besproken en zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben overigens slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, **in casu**, ongeloofwaardig relaas herstellen. De enveloppe bewijst dat u post krijgt uit **Peshawar**. De nota's geschreven door uw advocaat, omvatten niet meer dan een samenvatting van uw verklaringen en voegt derhalve niets toe aan uw dossier.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Pakistanen binnen Pakistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke regio van herkomst vormen derhalve niet noodzakelijk de actuele of recente regio van verblijf. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is evenwel van essentieel belang, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen en/of buiten Pakistan is voorts onontbeerlijk om uit te sluiten dat een asielzoeker ingevolge een verblijf in een derde land en dit voor de indiening van een asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een verblijfsrecht dan wel reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Pakistaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen binnen en/of buiten Pakistan, en bewust geen zicht te willen bieden op uw meest recente verblijfssituatie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, noch heeft u zicht gegeven op uw werkelijke professionele activiteiten doorheen de afgelopen jaren. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw meest recente regio van verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Pakistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 13 *juncto* artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker hekelt vooreerst dat de thans voorliggende (tweede) bestreden beslissing een quasi kopie blijkt te zijn van de eerste bestreden beslissing. Hij stelt echter dat nu aangaande de eerste bestreden beslissing besloten werd tot een vernietiging, niet een tweede maal over dezelfde argumentatie geoordeeld kan worden.

Verzoeker voert aan dat zijn identiteit en nationaliteit niet betwist zouden zijn. Hij citeert de passage uit de bestreden beslissing waarin verweerder erkent dat hij geboren en getogen is in Kurram Agency, doch niet aannemelijk maakt dat hij tot maart 2015 in die regio heeft verbleven. Verzoeker meent dat het niet duidelijk is wat verweerder bedoelt met “*ergens getogen zijn*” en meent een tegenstrijdigheid te ontwaren waar verweerder enerzijds erkent dat hij “*getogen*” is in Kurram Agency, maar tegelijk dat het niet duidelijk is wat hij na de leeftijd van 18 jaar heeft gedaan. Hij was echter pas minstens 19 jaar volgens het tweede leeftijdsonderzoek als hij in februari 2016 de tweede leeftijdstest heeft laten doen. Verzoeker vervolgt dat hij niet in de mogelijkheid was de eerste leeftijdsbeslissing aan te vechten omdat hij pas na de beroepstermijn een raadsman kon raadplegen. Bijgevolg meent hij dat het geheel van argumenten dat verweerder op dit eerste resultaat heeft gestoeld, buiten beschouwing moet worden gelaten. Verzoeker heeft aan zijn familie gevraagd wat zijn geboortedatum was en kreeg als datum 10 juli 1997 te horen, reden waarom hij zo heeft aangedrongen op een tweede leeftijdsonderzoek. Uit dit tweede onderzoek blijkt dat hij in februari 2016 minstens 19 jaar was, wat een groot verschil is met het resultaat van het eerste onderzoek dat hem schatte op 22,5 jaar in 2015. Het enige nieuwe argument dat hieromtrent wordt ontwikkeld in het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is dat er geen melding wordt gemaakt van een eventuele bovengrens en dat eruit blijkt dat hij minstens 19 jaar oud is. Verzoeker meent dat dit volledig in overeenstemming is met hetgeen hij verklaard heeft, vermits de test bijna een jaar na zijn asielaanvraag werd gedaan. Verzoeker stelt vervolgens dat hij op aanraden van een mensensmokkelaar in Hongarije heeft aangegeven 20 jaar oud te zijn teneinde niet opgesloten te worden (al dan niet in een faciliteit voor minderjarigen). Hij hekelt evenwel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem niet geconfronteerd heeft met deze vaststelling en stelt vast dat de commissaris-generaal er daarentegen op los speculeert.

Voorts stelt verzoeker vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dezelfde motivering opbouwt omtrent de door hem voorgelegde geboorteakte, schoolattest, ... Verzoeker betwist wederom dat het verdacht is een recente geboorteakte te hebben. Hij meent dat eveneens in België men in het kader van een procedure waarbij men een document nodig heeft, deze zal opvragen op de bevolkingsdienst. Hij stelt dat zelden mensen ook in Pakistan beschikken over een eertijds opgestelde geboorteakte. Wat betreft de schrijfwijze van Mohammad verklaart verzoeker dat deze naam nu eenmaal op verschillende wijze wordt geschreven al naargelang men Urdu/Pashtou of Engels gebruikt. Ook verklaart verzoeker dat de geboorteakte door een officiële instantie wordt uitgegeven en dat men dit op vraag in het Engels kan verkrijgen, nu Engels pas recent niet meer als officiële taal wordt gezien. Verzoeker meent dat verweerder zijn stelling dient aan te tonen dat in die regio een lage scholingsgraad heerst en dat dit eveneens zo is voor de officiële instanties die de geboorteaktes afgeven. Verzoeker stelt dat verweerder de doodoener heeft gebruikt dat in Pakistan alle documenten vervalst kunnen worden, zonder zich de moeite te getroosten het stuk voor te leggen aan de Pakistaanse ambassade of een expert. Ook aangaande het attest van de Uswa Public School had verweerder contact kunnen opnemen teneinde een en ander te verhelderen, wat hij heeft nagelaten. Door deze onderzoeken na te laten, meent hij dat verweerder zijn zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden. Verzoeker acht het bovendien bevreemdend dat de commissaris-generaal soms stelt dat iedere bewoner – ook vrouwen – een identiteitskaart moet hebben, maar in dit dossier plots het geweer van schouder verandert betreffende een objectief gegeven, waar in de bestreden beslissing staat te lezen dat de commissaris-generaal het vreemd acht dat verzoekers moeder – gelet op de jammerlijke positie van vrouwen in de Pakistaanse samenleving – toch over een identiteitskaart beschikt. Verzoeker heeft nochtans de oude en nieuwe documenten van zijn moeder voorgelegd. Verzoeker concludeert dat op onduidelijke wijze verweerder ineens concludeert dat hij bijgevolg Kurram Agency al eerder verlaten heeft. Hoe verweerder tot die conclusie komt is onduidelijk want hooguit kan uit een eventuele onoprechte leeftijd afgeleid worden dat hij van voordelige opvang en begeleiding wenste te genieten, zonder meer.

Verzoeker meent een schending te ontwaren van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Hij stelt dat verweerder niet op objectieve wijze de aanvraag heeft onderzocht volgend op de beslissing van de Voogdijdienst nu het overige van generlei belang meer wordt geacht. Om het even welk document wordt zonder grondig onderzoek op algemene wijze terzijde geschoven dermate dat de Raad niet over alle nuttige informatie zou beschikken en de beslissing zou moeten vernietigen. Verzoeker stelt dat hij inderdaad gevraagd heeft aan A.-e.-H. om een verklaring te schrijven, hetgeen men niet lichtzinnig heeft gedaan. Hij heeft daarbij gevraagd om het in het Engels op te stellen, waartegen zij geen bezwaar uitten, doch hetgeen verklaart waarom het document in het gebrekkig Engels is opgesteld. Verzoeker meent evenwel dat dit geen afbreuk doet aan de waarde van het attest. In zoverre de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als bijkomend argument aanhaalt dat het vreemd is dat de situatie in 2007 slechter is geworden maar verzoeker slechts in 2012 stopte met schoollopen, voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal uitgaat van de stelling (het is niet geloofwaardig) en vanuit die stellingname motiveert terwijl net met een objectieve bril naar alle elementen moet worden gekeken om vervolgens tot een conclusie te komen. Verzoeker meent dan ook enkel nog foto's te kunnen neerleggen met op de achtergrond de kenmerkende bergen van zijn regio van herkomst. Op die foto met bergen staan ook twee kinderen, waarvan verzoeker nu een meer recente foto neerlegt. Hieruit blijkt dan ook dat de groei van de kinderen en het verloop van de tijd tussen de aanwezigheid van verzoeker in die welbepaalde regio en heden, hetgeen overeenstemt met zijn verklaringen.

In zoverre de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat verzoekers kennis over zijn herkomstregio oppervlakkig is, meent verzoeker dat de commissaris-generaal zich er gemakkelijkschuldshalve vanaf doet door zijn kennis als "*ingestudeerd*" te bestempelen. Het is niet omdat hij een beetje Farsi kent – hetgeen niet hoeft te verbazen aangezien de Hazara en Khushi in zijn streek wonen – dat hij hoger opgeleid is. Bovendien stelt hij nooit gezegd te hebben goed Engels te spreken. Verzoeker wijst er tevens op dat het logisch is dat bepaalde incidenten een grotere indruk nalaten dan anderen, te meer omdat er in Alizai meerdere incidenten plaatsvonden. Dat verzoeker zich niet alles kan herinneren is dan ook allerminst merkwaardig. Verzoeker hekelt in dit verband nog dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich lijkt te baseren op één krant of twitterbericht om aan verzoeker te verwijten dat hij bijvoorbeeld foutief vermeldde dat er drie doden waren terwijl er maar twee doden waren. Aangaande de dorpen Shabak of Gula Jan kan verzoeker enkel verklaren dat zij in de regio Lower Khurram liggen, een streek die hij niet goed kent. Hij heeft het wel gehad over New Durrani hetgeen echter geen vluchtelingenkamp is, maar een kamp voor IDP's. Verzoeker verklaart nog nooit naar Karbala te zijn geweest, dat dit via een tag op zijn Facebookpagina zou zijn gekomen, kan volgens verzoeker enkel toegeschreven worden aan A. B..

In een tweede onderdeel van het eerste middel gaat verzoeker in op de asielmotieven. Vooreerst meent hij dat hem niet ten kwade kan geduid worden dat hij een beknopte vertaling liet maken van zijn verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken teneinde zeker te zijn dat alles juist genoteerd was, hetgeen volgens hem niet het geval was. De vermeende tegenstrijdigheden tussen het eerste verhoor bij Dienst Vreemdelingenzaken en het verhoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeker immers van bij het begin zelf aangekaart. Het meent dat het niet realistisch is aan te nemen dat hij de kans heeft gehad bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn verklaringen “*na te horen*”. Vervolgens erkent verzoeker dat het document bij A.-e.-H. een gesolliciteerd karakter heeft nu het evident is dat hij zo'n document nodig heeft om aan de asielinstanties een bewijs te geven van zijn betrokkenheid en het reëel gevaar. Doch deze organisatie gaat volgens hem niet zomaar een dergelijk document opstellen. Pas na onderzoek van de feiten en navraag in het dorp werd de verklaring opgesteld en ondertekend. Verweerder heeft het tegendeel niet aangetoond. Verder vindt verzoeker het onvoorstelbaar waarom verweerder het bevreemdend vindt dat hij in het eerste verhoor enkel de voornaam kent van de schuldige dorpsgenoot en bij het gehoor de volledige naam en zou hij geen flagrante fout hebben gemaakt in de chronologie van de feiten nu er zowel dreigementen waren voor als na de dood van zijn vriend. Tot slot stelt verzoeker nog dat niemand inderdaad wordt verplicht om aan bewakingsopdrachten mee te doen maar dat wanneer je niets doet, de schaamte enerzijds ondraaglijk is voor de betrokkene en zijn familie en anderzijds er gevallen bekend zijn waar bij weigeraars huizen werden afgebrand. Daarom is het een plicht mee te doen aan de bewakingsopdrachten omdat het zo hoort. Verzoeker vervolgt dat in zijn regio de aanslagen en doden zodanig courant zijn dat hij niet precies kan zeggen welke dag, maand of jaar. Tot slot stelt hij dat het bevreemdend is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met een quasi identieke beslissing inzake dezelfde feiten, meer dan een jaar later, een andere uitspraak wenst uit te lokken.

2.1.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 1 en § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 8 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Verzoeker verwijst naar diverse rechtspraak van de Raad waarin wordt gesteld dat om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming, men een band met zijn persoon aannemelijk moet maken, die minstens de identiteit en nationaliteit van verzoeker behelst. Hij stelt dat zijn identiteit en nationaliteit niet betwist zijn. Hij vervolgt dat de povere veiligheidssituatie in Pakistan als ‘*failed state*’ wordt erkend in de bestreden beslissing en het administratief dossier en de staat van binnenuit wordt bedreigd door gewapende groeperingen zoals krijgsheren, militie, terroristen of criminele bendes. Hij stelt echter vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de motivering op dit punt een deel *copy paste* is van de eerste vernietigde beslissing. De motivering is algemeen en geenszins toegespitst op de individuele situatie van verzoeker en zijn regio, behalve dat hem verweten wordt dat de post uit Peshawar komt. Met verwijzing naar de COI Focus “*Security situation Pakistan*” van 16 juni 2015, meent verzoeker dat het gezag van de staat grotendeels afwezig is. Tot slot verwijst verzoeker nog naar de sociaal economische situatie, waarmee ook volgens artikel 8 van de Kwalificatierichtlijn zou moeten rekening gehouden worden. Volgens verzoeker is er geen optie om zich op een menswaardige wijze in Pakistan te gaan vestigen waarbij hij verwijst naar een citaat van UNHCR dat de vraag opwerpt of de verzoeker in de context van het betrokken land, een redelijk normaal leven kan leiden zonder overdreven ontbering. Uit de bestreden beslissing zou niet blijken dat hij op een veilige manier naar zijn woonplaats, zijn *roots* kan reizen en de bewijslast dienaangaande zou berusten bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ten slotte merkt verzoeker op dat de COI Focus dateert van 2 juni 2016 en dat deze – gelet op de volatiele situatie in zijn regio – dan ook verouderd is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker heeft bij zijn verzoekschrift kopieën van bijkomende foto's gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet aan zijn plicht tot medewerking heeft voldaan vermits moet worden vastgesteld dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld over waar hij voor zijn komst naar België heeft verbleven, zodat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde ononderbroken verblijf in Kurram Agency, FATA, Pakistan en dit vermits (1) er ernstige twijfels bestaan omtrent de door verzoeker opgegeven identiteit en daaraan verbonden leeftijd, (2) verzoeker geen enkel origineel en geloofwaardig stuk neerlegt ter staving van zijn identiteit en beweerde minderjarigheid, (3) verzoeker geen enkel document neerlegt dat zijn verblijf doorheen de afgelopen jaren in de regio zou kunnen staven, (4) zijn kennis over zijn herkomstregio weinig doorleefd en eerder oppervlakkig is, (5) verzoekers reisweg verder zijn beweringen tegensprekt en (6) uit verzoekers Facebookprofiel blijkt dat hij reeds Karbala (Irak) zou hebben bezocht, terwijl dit totaal niet op zijn reisweg ligt en het nog bevreemdender is dat verzoeker een lokale nieuwszender uit Lahore zou volgen gelet op verzoekers verklaringen dat hij nooit buiten Kurram Agency kwam; (ii) verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken op enkele punten opmerkelijk verschillen van een document dat hij voorlegt, alsook van zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaande het tijdstip dat hij de bommenlegger zou hebben betrapt en de plaats waar de bom werd geplaatst; (iii) nog verschillende inconsistenties opvallen in verzoekers verklaringen met betrekking tot het ogenblik waarop verzoekers vader een telefoon zou hebben gekregen, alsook omtrent de perso(n)en van wie de telefoon(s) afkomstig zou(den) zijn geweest; (iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker plots de volledige naam van zijn dorpsgenoot Ar., om wie het hele probleem draait, op het gehoor van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bleek te kennen, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen zijn achternaam niet te kennen; (v) verzoeker zich flagrant vergistte tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de chronologie van de beweerde feiten; (vi) het uiterst opmerkelijk is dat verzoeker pas tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk vermeldde dat hij ingeschakeld werd in de bewaking van zijn regio en dat al sinds 2012; (vii) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Kurram Agency geen sprake is van gedwongen rekrutering door sjiieten en sjiitische organisaties, hetgeen in contrast staat met zijn verklaringen dat de deelname aan de verdediging van zijn regio verplicht is en tevens haaks staat op het door verzoeker neergelegde document waarin ook melding wordt gemaakt van een "*plicht*" en (viii) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

2.3.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 augustus 2017 (CG nr. 1514277), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet verzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.5. De Raad wijst er vooreerst op dat in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2016 werd besloten tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van verzoeker. Deze beslissing werd voor wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bevestigd bij arrest nr. 177 702 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 november 2016. De Raad oordeelde in dit arrest dat verzoekers asielrelaas als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd en dat dienvolgens in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van dezelfde wet kan worden aangenomen:

“De Raad stelt vast dat verweerder geen geloof heeft gehecht aan de problemen die verzoeker heeft aangehaald als gevolg van het feit dat hij een zekere Ar. zou betrappt hebben op het plaatsen van een bom tijdens een van zijn bewakingsopdrachten. Verweerder heeft dienaangaande vooreerst twee grote tegenstrijdigheden vastgesteld tussen de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor van 23 februari 2016, nl. of verzoeker de bommenlegger 's ochtends of 's avonds heeft betrappt en of de bom aan de kant van de weg, dan wel in een gebouw werd geplaatst. Deze tegenstrijdigheden vinden steun in het dossier, maar verzoeker heeft dienaangaande reeds van bij de aanvang van het interview bij het CGVS en voordat verweerder hem hierop heeft gewezen, zelf spontaan aangevoerd dat er problemen waren met de vertaling door de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna verkort DVZ) die afkomstig uit Kaboel zou geweest zijn en wel specifiek op deze twee punten. Verzoeker zou deze vertaalproblemen ontdekt hebben nadat hij het verslag van de vragenlijst opgesteld bij de DVZ heeft opgevraagd bij verweerder en liet vertalen. Deze vertaling zit ook in het administratief dossier. Verweerder acht het verdacht dat verzoeker zijn verklaringen dienaangaande aanpast terwijl hij eveneens een brief voorlegt van de organisatie Anjuman-e-Hussania van 24 januari 2016 die ook juist vermoeden bestaat dat verzoeker diens verklaringen heeft aangepast in functie van de brief die hij na het invullen van de vragenlijst bij de DVZ heeft ontvangen. Uit de voorgelegde notities van de raadsman van verzoeker van 28 oktober 2015 zou verzoeker althans voor het opmaken van de voorgelegde brief van Anjuman-e-Hussania reeds verklaard hebben dat hij de bommenlegger 's ochtends betrapte. Het valt niet uit te sluiten dat er zich een probleem heeft voorgedaan met de vertaling door een tolk waarvan verzoeker beweert dat die van Kaboel zou afkomstig geweest zijn, maar verzoeker heeft zich wel uitdrukkelijk met de inhoud van die vragenlijst akkoord verklaard. Tegelijk kan ook niet genegeerd worden dat verzoeker aan zijn advocaat reeds voordat de voormelde brief van die organisatie werd opgemaakt en voor het invullen van de vragenlijst bij de DVZ, sprak van het 's ochtends betrappen van de bommenlegger.

De notities van de advocaat kunnen echter geen eventuele bevestiging brengen van het feit dat verzoeker reeds voor het gehoor bij de DVZ gesproken zou hebben van een bom aan de kant van de weg. Tegelijk heeft verweerder nog enkele inconsistenties vastgesteld, die steun vinden in het administratief dossier. Immers de vraag of de vader van verzoeker rechtstreeks een dreigetelefoon kreeg van Ar. of veeleer van een groep die banden had met verschillende groeperingen, blijft onopgehelderd evenals en niet in het minst de vraag of de andere getuige van de bommenlegger, As. werd vermoord voordat verzoeker het land verliet of nadat verzoeker het land verliet. Deze laatste tegenstrijdigheid in de chronologie is wel degelijk, in tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, flagrant nu dit het lot betreft van een persoon die net als verzoeker getuige van de bommenlegger zou geweest zijn. Bijkomend meent de Raad dat uit het gehoorverslag van verweerder blijkt dat verzoeker maar op zeer beknopte en weinig doorleefde wijze over zijn bewakingsopdrachten voor het dorp heeft gesproken (pagina's 14 en 15 van het gehoorverslag CGVS). Het feit dat de organisatie Anjuman-e-Hussania deze activiteiten heeft bevestigd, doet hieraan geen afbreuk. Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van dit stuk betreft, wijst de Raad er op dat dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257).

Bijgevolg kan de Raad verzoeker niet volgen waar hij meent dat verweerder de beslissing niet op objectieve wijze zou gemotiveerd hebben. De laatst vernoemde en belangrijkste tegenstrijdigheid in de chronologie der feiten aangaande de vraag of As. al dan niet werd vermoord voor zijn vertrek, kan niet teruggebracht worden op eventuele moeilijkheden bij de vertaling bij de DVZ omdat de tolk van Kabool zou geweest zijn, nu die tegenstrijdigheid eveneens blijkt tussen de verklaringen bij verweerder zelf.

De voormelde motieven van de bestreden beslissing die de Raad heeft weerhouden aangaande het onderzoek naar de vluchtelingenstatus vinden steun in de stukken van het administratief dossier en kunnen in rechte ter verantwoording van de beslissing tot het weigeren van de vluchtelingenstatus in aanmerking genomen worden. Verweerder heeft hierbij op zorgvuldige wijze aan een correcte feitenvinding gedaan en de Raad kan dienaangaande geen kennelijke wanverhouding tussen de motieven en de inhoud van de weigering van de vluchtelingenstatus vaststellen.

Op grond van het voorgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

2.5. Onderzoek van de aanvraag in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Nu verzoeker zijn relaas aangaande de individuele problemen en bedreigingen als gevolg van zijn activiteiten als bewaker van het dorp niet aannemelijk heeft kunnen maken, kan hij zich zodoende ook niet steunen op de elementen aan de basis van zijn persoonlijk relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn aangevoerde schending van de artikelen 48/4, § 1 en § 2, a en b van de Vreemdelingenwet."

Voor zover de beslissing van 3 juni 2016 verzoeker de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet weigert, werd deze door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 november 2016 vernietigd. In dit arrest oordeelde de Raad dat, naast zijn Pakistaanse nationaliteit, verzoekers relatief recente afkomst uit de FATA-provincie wel degelijk afdoende is aangetoond, zodat verzoeker in essentie heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht of bewijsplicht teneinde een onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming mogelijk te maken.

De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dat arrest en beperkt zich in onderhavig arrest derhalve tot de motivering in de bestreden beslissing aangaande de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en de middelen van verzoeker in zijn verzoekschrift dienaangaande.

2.3.6. De Raad stelt vast dat na vernietiging van de beslissing van 3 juni 2016 door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 november 2016 een nieuw gehoor werd georganiseerd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 19 januari 2017 en tevens bijkomende informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Op basis van deze aanvullende elementen kan de Raad vaststellen dat, daargelaten de discussie of verzoeker al dan niet rechtstreeks uit Kunj Alizai, Upper Kurram, Kurram Agency, Pakistan kwam voordat hij in België aankwam, verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij afkomstig is uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa.

In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten zijn geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Khyber-Pakhtunkwa, Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is dan in het noordwesten van Pakistan. Zo blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Er is sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen. Bovendien is zowel het aantal burgerslachtoffers, het aantal militaire operaties, en het aantal ontheemden in de regio duidelijk verminderd. Niettegenstaande er sprake is van een lichte stijging in het aantal slachtoffers in het eerste kwartaal van 2016, dient vastgesteld te worden dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt blijft. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, ofwel burgers met een specifiek profiel gevisieerd worden. Verder is de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter dan het geweld dat in Khyber-Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal *targeted killings*, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag. Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch dat het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi nog steeds te kampen heeft met sektarisch geweld, en dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof, waarbij leden van sjiiitische gemeenschap, de Hazara of de Ismaelieten gevisieerd worden. Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden zijn evenwel in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Ook het aantal te betreuren slachtoffers is er gedaald. Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Balochistan plaatsvinden doelgericht van aard zijn. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie. De overgrote meerderheid van de gewelddaden in Balochistan is toe te schrijven aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en *extrajudicial killings* van nationalistische militanten en terreurverdachten.

Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazaraminderheid in Quetta gevisieerd werd. Tot slot dient vastgesteld te worden dat de veiligheidssituatie in Pakistan controlled Kashmir relatief stabiel is. In 2015 vonden er nauwelijks aanslagen plaats. De regio wordt dan ook bestempeld als de meest vreedzame in Pakistan. Er vonden wel enkele schendingen van het staakt-het-vuren plaats aan de Pakistaans-Indiase grens. Er is evenwel geen sprake van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PCK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie toegevoegd in het administratief dossier blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijken de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen. Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. De Raad is in dit verband van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Immers, uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een gezonde jongeman is die een zekere opleiding heeft genoten in Pakistan. Daarnaast blijkt verzoeker naast het Pashtou ook Urdu, enkele woorden Dari en zelfs een beetje Engels te spreken (administratief dossier 1, stuk 5, gehoor CGVS d.d. 23 februari 2016, p. 5 en administratief dossier 2 stuk 7, gehoor CGVS d.d. 19 januari 2017, p. 9-10). Voorts verklaarde verzoeker dat hij vrienden heeft in Peshawar (administratief dossier 2 stuk 7, gehoor CGVS d.d. 19 januari 2017, p. 6). Aangezien zelfs verzoekers post vanuit Peshawar werd verstuurd (administratief dossier 2 stuk 7, gehoor CGVS d.d. 19 januari 2017, p. 3), kan zelfs worden aangenomen dat ook verzoekers familie vertrouwd is met de regio. Tot slot erkende verzoeker dat er in Peshawar grote gemeenschappen sjiieten wonen (administratief dossier 2 stuk 7, gehoor CGVS d.d. 19 januari 2017, p. 20). Er mag dan ook worden aangenomen dat verzoeker, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in staat is om buiten zijn regio van herkomst in zijn levensonderhoud te voorzien.

Met het verwijzen naar en bekritiseren van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, het citeren uit een UNHCR-rapport om aan te tonen dat het leven in Pakistan niet aan de standaarden van een menswaardig leven voldoet, de stelling dat hevige “mosoonregens” talrijke doden eisen in Pakistan en overstromingen voor onbewoonbaar gebied en erbarmelijke omstandigheden zorgen, evenals de argumentatie dat Pakistan een “failed state” is, dat het land min of meer permanent van buiten uit bedreigd wordt door gewapende groeperingen zoals krijgsheren, milities en/of terroristische en criminele bendes, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Pakistan zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

In zoverre verzoeker nog stelt dat het COI veiligheidsrapport dateert van 2 juni 2016 en dan ook verouderd is, merkt de Raad op dat in het administratief dossier een update werd toegevoegd, zijnde het "EASO Country of Origin Information Report. Pakistan Security Situation" van augustus 2017 (administratief dossier 2, map 'Landeninformatie'), zodat dit verweer niet dienstig kan worden aangevoerd.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER